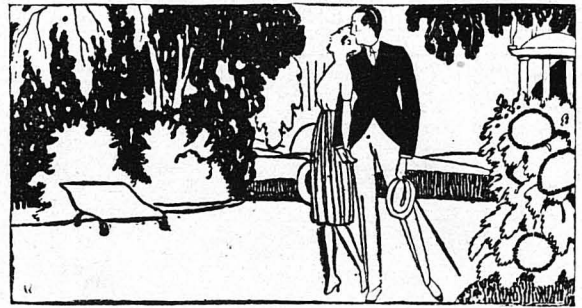

Ἐρπῆκαν στὸ δωμάτιο περπατώντας στὰ νύχια. Ὁ Πιπέρης ἔβγαλε τὸ σκουφὸ του καὶ τὸν ἐγύρισε μὲ σεβασμὸ στὰ δάχτυλά του. Τὰ μικρὰ του τὰ μάτια εἶχαν γαίνει ὀλοστρόγγυλα καὶ πολὲν μεγάλη. Τὰ σφιγμένα γέλιό του ἐκλείναν τὸ στόμα του σὲ δύο πτυχές φουσκωμένες. Ἐκίτταξε γύρω του. Ἐπάνω στὸ ξυλοκρέββατο μιὰ γυναίκα ἦταν ξαλωμένη, μὲ τὸ πρόσωπο ἀνεστραμμένο, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ φριζωδῶς τραβηγμένα, μὲ χρώμα μολυβί, μὲ σῶμα ἀκαμπτο, κάτω ἀπὸ ἓνα σεντόνι, τὸ ὁποῖο ἀπετύπωνε τὰ ἐξέχοντα μέρη τοῦ σώματός. Τὰ χέρια της, σταυρωμένα στὸ στήθος, ἐκοιτούσαν ἓνα εἰκόσιμα. Κοντὰ στὸ κρεβάτι μιὰ γοργὰ καθότανε καὶ ἔλεγε προσεγγίζεις, καὶ κοντὰ στὴ γοργά, ἔπάνω σ' ἓνα τραπεζί, χωμένη σὲ μιὰ μπουκάλα, μιὰ λαμπάδα ἐκαίγε.

Ὁ Πιπέρης ἔκανε τὸ σταυρὸ του κα' ἐπλησίασε στὸ κρεβάτι. Ἐκίτταξε κάμποσα λεπτὰ τὴ θυγατέρα του, προσπαθώντας κάποτε—κάποτε νὰ σκύνῃ ἀπὸ πάνω της, σὰν νὰ ἦθελε νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἐπειτα σκονόταν πάλι κρατημένος ἀπὸ ἓνα φόβο ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἐξηγήσῃ.

Ἐπὶ τέλους ἔβαλε τὸ χοντὸ χέρι του στὸ χέρι τῆς πεθαμένης καὶ τὸ ἀπέσυρε ἀμέσως κίμωντας ἓνα μορφασμὸ ὀδυνητὸ, σὰν ἀνηλπίος ποῦ ἄγγιξε πυρκαϊζόμενον σίδερο. Ἐγύρισε καὶ ἐπλησίασε τὸν γαμβρὸν του, ποῦ εἶχε σταθῆ στὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε σιγανά: — Εἶναι πεθαμένη, πραγματικά, γιατί εἶναι κρύα, πάγος!

Ξανακατέβηκαν στενοχωρημένοι, ταραχμένοι, χωρὶς νὰ τὸ θελοῦν, ἀπὸ τὸ μέγα μυστήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνο-

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΗΣΙΣ

ΕΛΛ

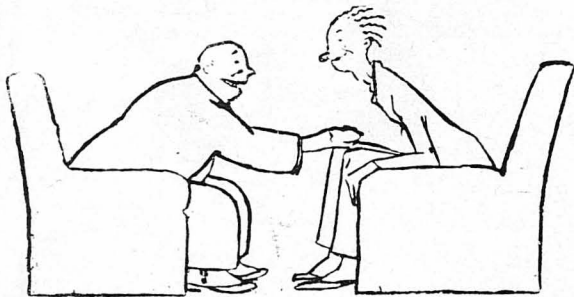
Ἡ νότα εἶναι ἀπαλὴ καὶ γλυκειά... Σὲ περιμένω. Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ θεῖο δῶρο τῆς παρουσίας σου, μικροῦλά μου; Ἐξέρεις, πῶς δὲν ζῶ καὶ δὲν ἀναπνέω παρὰ ὅταν εἶσαι κοντὰ μου. Εἶσαι καλὴ, ὅσο εἶσαι ὀμορφῆ. Καὶ μὲ λυπάσαι. Ἐξέρεις πῶς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἀντίκρισα τὰ ὄρατα μεγάλα παιδιάτικα μάτια σου εἰμαι ἓνας ἄλλος ἀνθρωπος; Ἦμιον δυστυχῆς καὶ ὅλα μαύρα τὰ ἔβλεπα στὸν πικρὸ αὐτὸ κόσμον... Ποθοῦσα τὸ θάνατο, ποῦ θὰ μὲ λύτρωνε ἀπὸ τὴν πληξὶ καὶ ποθοῦσα ἀγνωστες ὀμορφίε, νέες συγκινήσεις, καὶ δὲν εἶδικα ποῦθενά τὴ χαρὰ... Ἀπὸ τὴ μέρα ποῦ σὲ εἶδα μὲ τὸ ἄσπρο σου φόρεμα, ἀλλάξαν ὅλα... Ὁ οὐρανὸς ἔγινε πλατύτερος καὶ ὁ ἥλιος θερμότερος. Τὰ λουλούδια μοῦ γλυκαίνουν τὴν ψυχὴ... Τί εἶναι αὐτὸ τὸ μυστήριον ποῦ ἔγινε στὸ πέρασμά σου, μελαγχροινὴ μου θεά; Περιμένω. Βέβαια δὲν θάργησῃς. Θὰ φιλήσω πάλι τὰ ὀμορφα χέρια ποῦ μοῦ φέρνουν τὴν εὐτυχία... Θὰ χαϊδέψω τὰ μαλλιάκι σου καὶ θ' ἀκούσω τὴ φωνὴ σου!

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Εἶσαι κακός... Γι' αὐτὸ κα' ἡ γυναίκες σὲ ζητᾶζουν μὲ φόβον καὶ περιφρόνησι. Στὰ μάτια σου διακρίνουν κάτι ποῦ τὴς τρομάζει... Ἄ, εὐὸ δὲν ξέρεις τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἀρέσει... Εἶναι ἡ γλῶσσα καὶ ἡ κλωσώνη... Ἐσὺ εἶσαι ὀμορφος καὶ καμμιὰ ποτὲ δὲν τὸ ἀρνήθηκε. Ἐχεις ἀνάστημα καὶ χάρι καὶ δὲν σοῦ λείπει ἡ ἀνδρεία... Μὰ δὲν ἀρκοῦν αὐτὰ... Εἶσαι δυνατὸς καὶ πλούσιος. Καὶ αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖο. Μὰ πρόσεξε στὰ λόγια μου. Ἐν ἀκούσης καὶ σὺ λόγια ἐρωτικά ἀπὸ γυναίκα, μὴ τὴν πιστέψῃς. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀγαπηθῆς. Θὰ εὖρῃς πολλὰς κοπέλλες, ποῦ θὰ σὲ κοροϊδεύουν... Καὶ ἡ δίψα τῆς ἀγάπης ποῦ εἶναι καὶ στὴν περὶ κακῆς καρδιά, θὰ σὲ κἀνῃ νὰ διατάσῃς, Καμμιὰ δὲν θὰ σ' ἀγαπήσῃ, θυμήσου με. Τὰ λόγια μου αὐτὰ θὰ δηλητηριάσουν τὴς περὶ ὀμορφες στυγμὲς σου. τὸ ξέρω. Ἡ γυναίκες θὰ σὲ φοβηθοῦν, καὶ πάγος θὰ εἶναι γιὰ σένα ἡ καρδιά τους...

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στὴν τελευταία σου ματιᾷ, ἡ καρδιά μου ἀπέθανε. Ποιὸς, λοιπόν, ψυχὴ μου, σοῦδωσε αὐτὴ τὴ συμβουλή; Δὲν ἠλπίζα—Ἄλιδα μου—νὰ σὲ ἰδῶ νὰ κἀμῃς νὰ χωροῦν οἱ ἐχθροὶ μου καὶ οἱ δικοὶ σου!—Δὲν πίστευα πῶς θὰ μὲ στηρίξῃς τὴν ἀγάπη σου.—Γιατί αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψις καὶ γιατί αὐτὸς ὁ χωρισμὸς; Δὲν στέργεις νὰ δώσῃς στὴν καρδιά μου τὸ μεγάλο γιατρικὸ τῆς παρουσίας σου; Γιατί μόνῃ ἡ παρουσία σου εἶναι τὸ μόνο μου γιατρικόν. Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ πιστέψω—ὁ πεγγάρι τῶν πεγγαριῶν—ὅτι θὰ λησμονήσῃς ἐκεῖνον ποῦ ποτὲ δὲν θὰ σὲ λησμονήσῃ καὶ πῶς θὰ τὸν ἀφήσῃς ἔτσι, ληπτημένο... Ἐχουν οἱ ἀνθρώποι γιορτὲς ποῦ τὴς περιμένουν μὲ χαρὰ. Ἡ μεγαλῆτερον γιορτὴ γιὰ μένα θὰ ἦσαν—ὁ φῶς τῶν ματιῶν σου—πάλι νὰ σ' ἀπαντήσω. Εἶναι πιστὰ ποῦ οἱ ἄλλοι μεθοῦν μ' αὐτὰ. Τὸ μόνο πιστὸ ποῦ μεθάει ἐμένα, εἶναι ἐκεῖνο ποῦ πίνω ἀπὸ τὰ χεῖλιά σου. Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γύρισε πίσω σιμὰ μου! Ὁ σὺ ποῦ μὲ πλήγωσες μὲ τὴς σαῖτες τῶν μάγων ματιῶν σου, δεῖξόν γιὰ μένα σπλαχνική! Σοῦ ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ πῶς ἡ καρδιά μου δὲν ἔπαυσε νὰ σ' ἀγαπᾷ! (Ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ) Ἐβν Ἀλῆ Ἐλ Μακκὺ

οῦσαν καθόλου.

— Μωρὲ κρύα ποῦ ἦτανε! ἐπανελάμβανε ὁ Πιπέρης, ἐνῶ κατέβαινε τὴ σκάλα.

Ὁ Τσακίστρας ἀπαντοῦσε:

— Καὶ πόσο κίτρινη! Τί κίτρινάδα!

Στὸ μαγαζὶ ἐκυττάχθηκαν.

— Δὲν παίρνεις κανένα κρασί γιὰ νὰ συνέρθῃς; ρώτησεν ὁ γαμπρός.

Ὁ πεθερὸς εὐχαρίστησε:

— Τὸ παίρω ἓνα κρασί... Καὶ δὲν εἶναι πέντε ἔξη μέρες ποῦ ἦτανε χαρὰ Θεοῦ, Ντισοῦ, ντισοῦ, δὲν τὸ χωράει ὁ νοῦς μου!..

Ἐστρώθησαν σ' ἓνα τραπέζι τοῦ καφενείου ἐμπρός σὲ μιὰ μπουτίλλια κρασί καὶ ἐμίλησαν πολλὴν ὥρα γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ κρέατος, γιὰ τὴ βοσκή, ποῦ δὲν ἦταν καλὴ ἐκεῖνὴ τὴ χρονιά, γιὰ τὸ παζάρι τοῦ Σασάν.

Ὁ Πιπέρης παρεπονεῖτο ὅτι δὲν ἐπολοῦντο πειὰ ὅπως ἄλλοτε τὰ ζῶα.

— Ἄν δὲν εἶγαμε καὶ τοὺς Σπανιόλους καὶ τοὺς Ἀρμανδιανούς νὰ μᾶς τ' ἀγοράζου, τί θὰ γινόμαστε!

Ὅταν σηκώθηκαν, ἀφοῦ εἶχαν ἔρθει στὸ κέφι, ὁ Πιπέρης εἶπε στὸν Τσακίστρα:

— Καὶ ποῦ νὰ γλυτώσουμε ἀκόμα; Πότε θὰ τὴνε θάψουμε;

— Ἐξέρω κα' ἐγώ; Αἰῶριο Κυριακὴ ἔχω νὰ σφάξω ἓνα βόδι.

— Βέβαια..

— Τὴ Δευτέρα ἔχουμε τὸ παζάρι. Νὰ ἀφήσω τὸ πρᾶμα μου νὰ βρωμίῃ;

— Βέβαια.

— Μεγάλῃ δυσκολία αὐτὸ τὸ πρᾶμα.

— Καὶ εἶναι ποῦ δὲ βασταίει, βλέπεις, τὸ λείψανο. Θὰ βρωμίῃ κα' αὐτὴ!..

— Σωστά, τί νὰ κάνω δὲν μοῦ λές;

Ὁ Πιπέρης ἐσκέφθη μιὰ στιγμὴ καὶ εἶπε:

— Δὲν παίρνουμε ἀκόμα μιὰ μπουτίλλια; Καὶ βλέπουμε...

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΜΙΡΜΠΙΩ

